

κ' η λύπη παλιώνει :
λάδι και λύπη στο πατητήρι.
'Αμήν.

ΣΥΛΒΙΑ. — Λέγε παρακάτω την ιστορία σου, Σειρηνούλα.

Η ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — Πού σταθήκαμε ;
ΣΥΛΒΙΑ. — «Και δὲν ἤθελε τίποτα!»
(Διακοπή).

Η ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — 'Α, νά :
— 'Από τὸν ἀνθὸ τοῦ σκοίνου
δὲ ζυμώνεται ψωμί,
κι ἀπ' τῆς βασιμῆς τὰ μοῦρα
δὲ στρογγίλλεται κρασί,
καὶ δὲ φαίνεται ἀπὸ γνέμα
χορταριοῦ λιγὸ παννί —
εἶπεν ἡ μάνα στὶς ἀδερφοῦλες,
στὶς κρουνιὲς καθρεφτισμένες,
ποῦ ὄλες εἴμαστε ὁμορφούλες.
Κ' ἡ πρώτη μας ἔκλωσε
στρήφοντας μὲ τὰδράχι τὴν καρδιά της,
κ' ἡ δευτέρα ἔφρανε
μαῦρο παννὶ τῆς λύπης,
κ' ἡ τρίτη μας ἔρραψε
ἕνα πονκάμισο φαρμακωμένο,
κ' ἡ τέταρτη συγκύρισε
τροπέζι μαγεμένο,
κ' ἡ πέμπτη ἀποκοιμήθηκε
στὰ στρωσίδια τοῦ χάρου,
κ' ἡ ἕκτη εἶδε τὸ χρυσόνειρο
στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ χάρου.
'Ἐκλαψε ἡ μάνα θλιβερῆ
τῆ μαύρη της τῆ μοῦρα.
Μὰ ἡ στερῆ ποῦ τραγουδοῦσε,
μόνο γιὰ νὰ τραγουδᾷ,
γιὰ νὰ τραγουδᾷ μονάχα,
εἶχε τῆ μοῦρα τῆ χρυσῆ.

(Χαμηλώνει τὴ φωνή, τὴν κάνει μουσικὴ καὶ ἀ-
πόμακρη).

Οἱ σειρήνες τοῦ γιαιοῦ
τῆ θελήσαν γι' ἀδερφή.
(Διακοπή).

ΣΥΛΒΙΑ. — Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια πῶς μιλάς
μὲ τίς σειρήνες ;

Η ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ, (βάζοντας τὸ δάχτυλο στὸ
στόμα της). — Μὴ μὲ ρωτᾷς !

ΣΥΛΒΙΑ. — Εἶν' ἀλήθεια πῶς κανεὶς δὲν ξέρει
ποῦ κοιμᾶσαι τὴ νύχτα ;

Η ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ, (μὲ τὴν ἴδια τὴ χειρονομία).
— Μὴ μὲ ρωτᾷς !

ΣΥΛΒΙΑ. — Θέλεις νὰ σοῦ δῶν ἄσυλο, ἐδῶ στὸ
σπίτι ;

Η ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ, (κυττάζοντας τὴν καλὰ στὸ
πρόσωπο, σὰ νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τὴν ἐρώτησιν). —
'Ἐχεις θλιμμένα τὰ μάτια. Δὲν ἤξερα τί εἶτανε ὁ
πόνος μου, ἀμα μὲ κυττοῦσες. Τώρα τὸ βλέπω : ἔ-
χεις στὰ μάτια μιὰ μεγάλη λύπη. Κάποιος σοῦ πέ-
θανε.

ΣΥΛΒΙΑ. — Ἐσὺ μονάχα θὰ μὲ παρηγορήσης.

Η ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — Ποιὸς σοῦ πέθανε ;

ΣΥΛΒΙΑ. — Μὴ μὲ ρωτᾷς !

Η ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — Τώρα σὲ βλέπω : δὲν εἶ-
σαι πιὰ σὰν πρῶτα. Πῆγε ὁ νοῦς μου σ' ἕνα χελιδό-
νι τᾶλλουνοῦ Σεττέβρη, ποῦ δὲν εἶχε πιὰ τὰ μεγά-
λα του φτερά καὶ κόντευε νὰ πνιγῆ στὴ θάλασσα.
Τί σοῦ κάμανε ; Κάτι κακὸ σοῦχουνε καμωμένα.

ΣΥΛΒΙΑ. — Μὴ μὲ ρωτᾷς ! ('Ἄθελα κρύβει στὶς
δίπλες τοῦ φορέματος τὰ κουλλόχερά της. μ' ἕνα θλι-
βερὸ κίνημα ποῦ δὲν ξεφεύγει τὴν προσοχὴ τοῦ πλά-
σματος τοῦ γοητευτικοῦ. Καὶ αὐτὸ, ξαφνικὰ, σὰν
ἐξεπίτηδες, ἀφήνει τὴν ἄκρα τῆς ποδιᾶς, ὥστε ὁ μι-
κρὸς του θαλασσινοῦ θησαυρὸς πέφτει καὶ σκορπιζέ-
ται στὸ ἔδαφος).

Η ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ, (σὺβόντας καὶ διαλέγοντας).
— Θέλεις ἕνα ἄστρο ; ἕνα ὠραῖο ; πιὸ μεγάλο κι ἂ
πόνα χέρι ; Κῦττα ! (Δείχνει στὴ μισερῆ ἕνα μεγάλ-
ον ἄσπερὶ μὲ πέντε ἀχτίνες).

— Πάρε το ! Σοῦ τὸ χαρίζω !

('Ἡ μισερῆ κουνᾷ τὴν κεφαλὴ μὲ ἀρνητικὸ τρό-
πο, σφίγγοντας τὰ χεῖλη, ὡς γιὰ νὰ σπρώξῃ κάτω
τὸν κόμπο ποῦ τῆς κλείνει τὸ λαιμὸ).

— Δὲν μπορεῖς ; 'Ἐχεις τὰ χέρια σου ἄρρωστα ;
δεμένα ;

('Ἡ μισερῆ κάνει ναι μὲ τὴν κεφαλὴ. Τὰ λόγια
τῆς ἄλλης γίνονται τρεμουλιαστὰ ἀπὸ τὴ συμπόνεσιν).

— Ἐπεσεστέ στὴ φωτιά ; σοῦ καήκανε ; Σοῦ πο-
νᾶνε ἀκόμα ; ἢ κοντεύουνε νὰ γιαντρευτοῦνε ;

ΣΥΛΒΙΑ, (μὲ μιὰ φωνὴ ποῦ μόλις ἀκούεται).
— Δὲ τᾶχω πιὰ.

Η ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ, (καθὼς ἀνασηκώνεται τρο-
μαγμένη). — Δὲν τᾶχεις πιὰ ! Σοῦ τὰ κόψανε ; Εἶ-
σαι κουλλή ;

('Ἡ μισερῆ κάνει ναι μὲ τὴν κεφαλὴ, φοβερὰ
χλωμῆ. 'Ἡ ἄλλη ἀνατριχιάζει ἀπὸ τὴ λύπη).

— 'Οχι, ὄχι, ὄχι ! Δὲν εἶν' ἀλήθεια.

(Κρατεῖ τὰ μάτια της στυλωμένα πρὸς τίς δίπλες
τοῦ φορέματος διου ἡ μισερῆ κρύβει τὰ κουλλόχερά
της).

— Πές μου πῶς δὲν εἶν' ἀλήθεια.

ΣΥΛΒΙΑ. — Δὲν τᾶχω πιὰ.

Η ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — Γιατί ; Γιατί ;

ΣΥΛΒΙΑ. — Μὴ μὲ ρωτᾷς.

Η ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — 'Ἀχ, τί σκληρὸ πρᾶμα !

ΣΥΛΒΙΑ. — Τὰ ἔχω χαρισμένα.

Η ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — Τᾶχεις χαρισμένα ;
Ποιανοῦ ;

ΣΥΛΒΙΑ. — Τῆς ἀγάπης μου.

Η ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — 'Ἀχ, τί ἄπονη ἀγάπη !

Τί ὁμορφα εἶτανε, τί ὁμορφα εἶτανε ! Θαρρεῖς πῶς
δὲν τὰ θυμοῦμαι ; Σοῦ τᾶχω φιλημένα, τόσες, τόσες
φορὲς σοῦ τὰ εἶχα φιλήσει μ' αὐτὸ ἐδῶ στὸ στόμα.
Μοῦ δῖνανε ψωμί, ἕνα ρόδι, ἕνα φλυτζάνι γάλα....
Εἶτανε ὁμορφα σὰ νὰ σοῦ τὰ εἶχε καμωμένα ἡ Ἀὐγὴ
μὲ μιὰ πνοή, ἄσπρα σὰν τὸν ἀφρὸ τῆς θαλασσιᾶς,
λεπτότερα κι ἀπ' τὰ κεντήματα ποῦ κάνει ὁ ἀνεμος
στὴν ἀμμουδιά· σαλεύανε σὰν τὸν ἥλιο στὸ νερό,
λαλούσανε καλῆτερα κι ἀπὸ τὴ γλώσσα κι ἀπὸ τὰ
μάτια, ὅ,τι λέγανε εἶτανε σὰ λόγος πονετικός, ὅ,τι
πιάνανε γιὰ νὰ χαρίσουν γινόταν ὄλο μάλαμα. Τὰ
θυμοῦμαι : τὰ βλέπω, τὰ βλέπω. Μιὰ μέρα παίζα-
νε μὲ τὴ χλιαρὴ τὴν ἀμμουδιά : ὁ ἄμμος περνοῦσε σὰν
ἀπὸ σήττα μὲσ' ἀπὸ τὰ δάχτυλά τους, καὶ τοὺς ἔ-
ρεσε αὐτὸ τὸ παιγνίδι· κ' ἡ Μπεάτα τὰ κύτταζε
καὶ γελοῦσε· κ' ἐγὼ ποῦ τὰ κύτταζα, εἶχα τὴν ἴδια
τὴν χαρὰ. Μιὰ μέρα ξεφλουδίζανε ἕνα πορτοκαλί·
καὶ τὸ κάνανε φέτες-φέτες, καὶ μοῦπεσε καὶ μένα
μιὰ, κ' εἶτανε γλυκιὰ σὰ μελόπηττα. Μιὰ μέρα
βάζανε ἕνα παννάκι γύρω στὸ πόδι τῆς μικρῆς, ποῦ
ἐκλαίγε γιατί τὴν εἶχε τσιμπήσει ἕνα καβουράκι·
κι ὁ πόνος ἔπαψε στὴ στιγμῆ, κι ἡ μικρὴ ἄρχισε
νὰ τρέξῃ στὴν ἀκρογιαλιά. Μιὰ μέρα παίζανε μ' ἐ-
κεῖνα τὰ ὁμορφα τὰ σγουρά, καὶ κάθε σγουρὸ γενό-
τανε καὶ δαχτυλίδι γιὰ τὸ κάθε δάχτυλο, κ' ὕστε-
ρα ξαναρχίζανε, καὶ πάλι ξαναρχίζανε· καὶ ἡ Μπεά-
τα ἀποκοιμήθηκε μὲ τὴ δροσιὰ στὸ στόμα....

ΣΥΛΒΙΑ, (σὰν πνιγμένη). — Μὴ λές πιὰ ! Μὴ
λές πιὰ !

Η ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — 'Ἀχ, τί ἄπονη ἀγάπη !
(Διακοπή. Μένει συλλογισμένη).

— Καὶ τώρα ποῦ ἴθαι ; Μακρὰ 'πὸ σένα,
μόνα τους, στὸ χῶμα, βαθιά.... Τᾶχουνε θυμμένα ;
Ποῦ ; Σὲ κανένα ὠραῖον κῆπο ;

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΞΕΓΥΜΝΩΜΑΤΑ*

§ 18

Τὰ ἦθη του.

'Ο Ζήτρος κάνει τὴ χαρὰ, χαρὰ γιὰ τότε γιὸ του
καὶ κάλεσε τὴν Κλεφτουριά, τὰ δώδεκα Πρωτῆτα.
Τὸ Λάπα δὲν τὸν κάλεσε, τὸ μαῦρο ψυχοπαῖδι.
'Ολοι πηγαινέουν κέρασμα κριάρια μὲ κουνούνια,
Κι ὁ Λάπας πάει ἀκάλεστος μὲ ζωντανὸν ἀλάφι,
Σ' ἀσήμε καὶ στὸ μάλαμα καὶ στὸ μαργαριτάρι.
Κανένας δὲν τὸν λόγιασεν ἀπὸ τοὺς καλεστέους.
'Ἡ Ζήτρανα τὸν λόγιασεν ἀπὸ τὸ παραθύρι.
— Καλῶς τὸ Λάπα πῶρεται μ' ἀλάφι στολισμένο.
Στρῶσε τοῦ Λάπα στὸν ὄντα, τοῦ Τρίτσα στὴν
[κρεββάτι,
Στρῶσε καὶ τῶν παληγαριῶν ἀπ' ὄλα τὰ Πρωτῆτα.

*) Ἡ ἀρχὴ του στὸν ἀριθ. 281.

Βλέπομε ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι πῶς ἡ ζωὴ τους
δὲν εἶτανε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι, πόλεμος πάν-
τα. Καιροῦς καιροῦς συχάζανε τάρματα. Ἐαπόσται-
νε ὁ Ἄρης, καὶ ζυπνοῦσανε οἱ ἄλλες Θεότητες ποῦ
ἔχουνε 'Ὀλυμπό τους ὄλον τὸν κόσμον. Ζυπνοῦσανε
στὴν ψυχὴ τους τὰ πάθη, οἱ χαρὲς κ' οἱ λύπες τῆς
κοινῆς ζωῆς, ποῦ λές καὶ γλυκοπέγγουνε κάποτες
στὰ τραγοῦδια τους ἀνάμεσ' ἀπὸ τοῦ μπαρουτιοῦ
τὸν καπνὸ. Μὰ καὶ σὰ φωλιάζανε ἀκρινώνητοι στ'
ἄγρια λιμέρια τους, καὶ σὰν ἔτρεχαν ἀπὸ βουνὸ σὲ
βουνὸ μὲ τὸ καροφύλλι, ἄφησε ποῦ δὲν ἔλειπε πο-
τές τὸ τραγοῦδι. βρισκανε καιρὸ γιὰ τοὺς εἰρηνικοὺς
ἐκείνους ἀγῶνες, ποῦ στὰ χρόνια μας τοὺς πήρανε
ἀπὸ καιροῦ παλαιότερους μὲ τᾶψυχά τους ὀνόμα-
τα, λησμονώντας πῶς τοὺς πιὸ ἀντρίκειους τοὺς εἶ-
χαμε στὴ ζωὴ μας καὶ στὴ γλώσσα μας ὡς τὰ
προχτές. Ρίχτανε στὸ σημάδι, βγαίνανε στὸ τρέξι-
μο, στὸ πῆδημα, στὸ λιθάρι, ὡς καὶ στ' ἀθλητικά
τους φυλάγοντας τὴν παράδοσιν τῆς φυλῆς μ' ἑλλη-
νικὸ ὄχι Λεξικό, παρὰ ψυχόρητο κ' αἰσθημα. Τὸ
πῶς αὐστήσαμε σήμερα Μαραθωνικὸ «δρόμον» δὲ μᾶς
φαίνεται κι ἄστοπο. Τρέξιμο εἶναι καὶ θὰ γυμνάσῃ.
Εἶναι καὶ τρέξιμο ἱστορικὸ. 'Ὅμως μᾶς φαίνεται
σὰν ἀφύσικο, σὰν ἀφιλότιμο, ποῦ τοῦ Νικοτσάρα,

λόγου χάρι, τὰ περιζήκουστα τρέξιμα μήτε στο-
χαστήκαμε νὰ τὰ καθιερώσουμε ἐθνικὰ. Καθὼς μῆ-
τε ὄνειρευτήκαμε νὰ συστήσουμε ἀγῶνα καρτερικό,
γιὰ βᾶσταγμα πείνας, δ' ἔψας κι ἀγρυπνιάς, ποῦ οἱ
Κλέφτες αὐτὸ δὲν τὸ εἶχανε μήτε γιὰ γύμνασμα,
παρὰ εἶτανε ἡ ζωὴ τους ὅλη τέτοια. Ἐπειδὴ πόσες
φορὲς δὲν τὸ θάρρεψε ὁ ἔχτρος πῶς ὕστερ' ἀπὸ τρία
μερόνυχτα πείνα, δίψα κι ἀγρυπνιά θὰ παραδοθῶνε,
κι ὁμως ἄξαφνα ξαναζωντανεύανε, χυμίζανε ἀνά-
μεσ' ἀπὸ τᾶσκέρια τῆς, καὶ γλυτώνανε ἄβλαβοι.

'Ἔτσι καὶ στοῦ πόνου τὸ βᾶσταγμα. Γνωρίζον-
τας τί βᾶσανα τοῦ, προσμένανε ἂν τοὺς ἐπικνε ὁ ἔχ-
τρος, προτιμοῦσανε πάντα τὸ σκότωμα. Μιὰ ὁμως
καὶ πιανόντανε, μήτε σούβλισμα, μήτε ψήσιμο, μή-
τε ζωντανὸ γδάρισμα δὲν τοὺς ἐθῆγαζε στεναγμὸ, δὲν
τοὺς ἔχουνε δάκρυο. Τὸ πολὺ κανένα βρισίδι στὸν
Τοῦρκο, κάποτες ὁμως καὶ τραγοῦδι ἀντὶς βρισίδι.
Καλὸ μολόβι, εἶτανε ὁ χαριετισμὸς τους στὸ κέρα-
σμα. Σπαρτιατισμὸς ποῦ μᾶς φέρνει τρόμον ἐμᾶς
τοὺς Ἕλληνας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λεξικοῦ.

Σὰν ἀπόθησε Κλέφτης στὸν πόλεμον, πρῶτο
του παρακάλιο εἶτανε νὰ κόψουσε οἱ κολλίγηδες τὸ
κεφάλι του, νὰ μὴν τὸ πάρῃ ὁ Τοῦρκος. Μηγαφίς
δὲν τὸ λείει καὶ τὸ Τραγοῦδι ;

Τόσο στην δψη μου ξεριξε
Της θλίψης τον άγχό,
Μιά Μοίρα, πού αναστέναξε,
Σάν κλάψιμο δστερονό,

Στό πλάγι μου ανερώτητη
Κάποια νυχτιά πικρή,
Στά δνειροτά μου πού ηρθανε
Φτερόσωμοι νεκροί :

Πού, τώρα, τὰ χεράκια τους,
Λευκότητα φτερά,
Δέν αλαφροχοιδεύουνε
Σε πόνο ή σφοδρά...

Μόνο, έτσι, φτερουγίζουνε
Τοιγύρω μου να ειπουν...
Πώς σε άλλον Κόσμο αλλιώτικα
Μαθαίνουν να γασουν!

« — Θασρώ, πώς δέν έκοίταξες
Ματιά πορευτική.
Σιμά της δέν έγέλασες
Τό γέλι τό γλυκό ! »
Σπέτες 15 — 5 — 08.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

Η Έθνική Τράπεζα δέχεται έντόκους καταθέσεις εις τραπεζιτικά γραμμάσια και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρας στεργλίνας αποδοτέας εις άρισμένην προθεσμίαν ή διαρκείας.

Αι εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται εις τό αυτό νόμισμα, εις δ έγένετο ή κατάθεσις εις χρυσόν ή δι' επιταγής άψεως (chèque) επί του έξωτερικού κατ' επιλογήν του όμολογούχου.

Τό κεφάλαιον και οι τόκοι των όμολογιών πληρώνονται έν τώ Κεντρικώ Καταστήματι και τή αίτήσει του καταθέτου έν τώ Έποκαταστήμασι της Τραπεζής.

Τόκοι των καταθέσεων.

1	1)2	τοίς	ο)ο	κατ'	έτος	διὰ	καταθέσεις	6	μην.
2	»	»	»	»	»	»	»	4	έτ.
2	1)2	»	»	»	»	»	»	2	έτ.
3	»	»	»	»	»	»	»	4	έτ.
4	»	»	»	»	»	»	»	5	έτ.

Αι όμολογίαι των έντόκων καταθέσεων εκδίδονται κατ' εκλογήν του καταθέτου όνομαστικαί ή άνωνομοι.

“Ο ΝΟΥΜΑΣ”

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την 'Αθήνα Δρ. 8.— Για τις 'Επαρχίες Δρ. 7
Για τό 'Εξωτερικό Δρ. χρ. 10.

Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες (2 Δρ. την τριμήνια) συνδρομές.

Κανένας δε γράφεται συνδρομητής ά δε στείλει μπροστά τη συνδρομή του.

10 λεπτά τό φύλλο λεπτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στά κδόσκια (Σύνταγμα, Όμόνοια, Εθν. Τράπεζα Έπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιόδρομου ('Ακαδημία), Βουλή, Σταθμός ύπόγειου Σιδηρόδρομου ('Ομόνοια), στα βιβλιοπωλεία «'Εστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Τό άθροποκνηγι— Η Πολιτεία δολοφονεί—
Ο Βικέλας — Μιά άδυναμία άκίντηνη—
Ο διορισμός του Δροσίνη.

ΦΩΝΑΖΟΥΝ άκόμα και χαλκούν τον κόσμο οι φημερίδες γιατί σκοτώθηκε δξω από την 'Αθήνα—δχι, φυσικά, και τόσο παληκαρία—ένας επικηρυγμένος ληστής, ο Δέφας, από τρεις ύπαιθιωματικούς του 'Ελληνικού στρατού. Τό είπαμε, πώς δε σκοτώθηκε τόσο παληκαρία, πώς για τό σκοτωμό του δέν μπορούνε να καμαρώνουν οι 'Ελληνες ύπαιθιωματικοί, πώς κι ο άθροποκνηγός άκόμα ού να ξεπέσει λίγο μ' ένα τέτο φέρομο, —μά ποιός φταίει για δ' αυτά ;

Οι φοιιάδες φταίνε τό λιγότερο. Και τό μεγάλο φταίξιμο πέφτει στην Πολιτεία πού δημιουργεί τους τέτοιους φοιιάδες, με τό να επικηρύχνει κάθε λίγο και λιγάκι δους κακούργους δέν μπορεί να πιάσει με τά δργανά της. Με τις τέτιες—άσουλλόγητες, τις περισσότερες φορές—επικηρύξεις, ή Πολιτεία μεταμορφώνει τον κάθε στρατιώτη και τον κάθε πολίτη σε άθροποκνηγό πού δολοφονεί δχι για να γλιτώσει την κοινωία από έναν κακούργο πού την άτιμάζει, αλλά για να τσεπάσει τους παράδες πού έχει τάξει ή Πολιτεία για τό κερφάλι του.

Να σκοτώνει κανείς για να πάρει πεντακόσες ή χίλιες φροδορηχμές, δέν πιστεύουμε ναίαι ούτε τόσο παληκαριοί ούτε τόσο τίμιοι.

ΑΔΙΚΑ λοιπόν των άδικων ο κ. Λεβίδης βγήκε μ' ένα ύπουργικό γράμμα του να δικαιολογήσει τη δολοφονία του Δέφα και να μς πει, αραιάζοντας έγγραφα και έντάλματα, πώς πάει καλά σκοτωμένες.

Η άπάντησή στο Έπουργικό μανιφέστο είναι πρόχει-

ρη και πολύ άπλή :

—Τι θρέφεις τότε τόσους γαλονάδες και τόσο στρατό, δτα δέν μπορείς να πιάσεις ένα φυγόδικο, μα αναγκάζεσαι να τον επικηρύξεις, να τον βαφτίσεις δηλ. ληστή, για να τον ξεφορτωθείς από τη ράχη σου ;

Ο Δέφας τιλοφοριέται στο Έπουργικό έγγραφο φυγόδικος, πού πάει να πει πώς δέν είχε δικαστεί άκόμα. Κ' ένας άθροπος δέν μπορεί να καταδικαστεί σε θάνατο (γιατι επικηρύξη αυτό θα πει) δσο δε δικάζεται, άφού από τη δίκη μπορεί να βγει κι άθώος.

Νά, λοιπόν πού ή επίσημη Πολιτεία δολοφονεί και δημιουργεί μάλιστα κι άλλους δολοφόνους.

ΧΩΡΙΣ ναίαι τόσο σοφός και τόσο μεγάλος ο μακαρίτης ο Δ. Βικέλας, καθώς μς τον παραστήσανε οι φημερίδες και τό δημοσιογραφικό ποίημα του κ. Πολέμη, δέν μπορεί να του άρνηθεί κανείς πώς εΐταν άθροπος πού όποια δουλιά καταπιάνονταν την τέλιωνε, άφού άφοσιόνοντανε δλόψυχα σ' αυτή.

Τό χάρισμά του αυτό τό άπόδειξε με τό «Σύλλογο των 'Οφελίμων βιβλίων». Όσο άνώφελα κι αν άποδείχτηκαν αυτά τα βιβλία κι δσο νερόβραστα και πισωδρομικά κι άλειουργούσε ο Σύλλογος αυτός, ο Βικέλας μένει πάντα ο άθροπος πού τον έδρυσε, πού τονε στήριξε και πού τον κίστηνε. Και δέν είναι λίγο μια τέτια δουλιά για έναν άθροπο.

Τόσο έβλεπε, τόσο μπορούσε και τόσο έκανε. Αν ο Βικέλας έβλεπε πλατύτερα, θα δούλευε και πλατύτερα. Νά είστε βέβαιοι για αυτό. Νά είστε άκόμα βέβαιοι πώς ένας άθροπος, σαν τό Βικέλα, στο πλάι μας θα ώφελούσε σημαντικά τη δουλιά. Γιατι ο Βικέλας ήξερε και να δουλεύει και να φοσιώνεται και να θυσιάζεται για δ,τι καταπιάνοντανε.

ΕΙΧΕ κ' ένα άλλο, μεγάλο κι αυτό, χάρισμα ο μακαρίτης. Νά μη γκρινιάζει. Τόσα χρόνια δούλευε μαζί με τό Δροσίνη κι όμως κανείς δέν τον άκουσε να νολίξει ποτέ τό στόμα του και να πει κακό για τό σύντροφό του. Χάρισμα μεγάλο κι αυτό. Όσο για την παιδίαστική άδυναμία του ναίαι και να λέγεται πάντα Πρόεδρος, δέν έχει καμιά σημασία. Ας τον είχαμε έμεις τό Βικέλα μαζί μας και Πατριάρχη τονε λέγαμε. Τι είχαμε να χάσουμε ;

ΝΑ, και μια καλή πράξη του κ. Στάη, τό να διορίσει τό Δροσίνη γενικό επιθεωρητή στα Δημοτικά σχολεία. Φυσικά, ο Δροσίνης δέν είναι ο χρειαζούμενος άθροπος πού θ' άρπάξει τον μπαλτά στα χέρια και θ' άρχινήσει δεξιά ζερβιά να γκρεμίζει δ,τι σάπιο βρίσκεται στα σχολεία μας, μα επιτέλους ο διορισμός του μπορεί να λογαριαστεί σαν ένα βήμα θασρετό προς τά μπροστά και σα μια έλπίδα πώς, μια κ' έγινε ή καλή άρχή, θάρθει μεθαύριο ένας άλλος Έπουργός της Παιδείας πού θα βρει τον Ηρακλή για την περίφημη αυτή κοπριά του Αύγείου πού λέγεται «Δημοτική Έκπαίδευσις».

Όσο και ναίαι Έπουργός της ρεκλάμας ο κ. Στάης, αυτή τη φο.ά δούλεψε κάπως πιό ανοιχτά και πιό δξω από τη ρουτίνα.

Έτυχε άφορμή να αναφέρουμε κάπου πώς τα ποιητικά εκείνα έργα άντιλαλούσανε στα βουνα όρφανα από πατέρα. Ο πατέρας εΐτανε ή άγνωστος Κλέφτης πού είδε κ' έπραξε τό θέμα του Τραγουδιού του, ή τυφλός ραφιδός πού γύριζε από χώρα σε χώρα, από χωριό σε χωριό, με τη λύρα στο χέρι, και τραγουδάγε στις γιορτές, στα πανηγύρια, στα φαγοπότια. Όρίστε λοιπόν κι άλλο χαρακτηριστικό πού μς ξαναφέρει στους Όμηρικούς τους καιρούς, όρίστε πού δε ρητορεύουμε σαν τό λέμε και τό φωνάζουμε πώς τα ίδια τα στοιχεία πού γεννήσανε τον παλιό τον Έλληνισμό, ξαναγεννήσανε και τό νέο, μ' αναλογία σταποτελέσματα, πού σε κάμνει πολλές φορές και νομίζεις πώς βρισκεσαι σε πολύ παλαιότερα χρόνια.

Τό αναφέρουμε και μιλώντας για την έθνική μας φιλολογία. Όλο τό Έθνος τότες θρεφότανε με των Τραγωδιών τό μάννα. Τό πώς εΐτανε τα Τραγούδια τό μεγαλύτερο στολίδι στα φαγοπότια των παλληκαριών της Λερής Φουστενέλλας, κοντά στα νού. Μά δλος ο Έλληνικός ο Λαός, φτωχοί και πλούσιοι, μικροί και μεγάλοι, τάγαπούσανε, τάκούγανε, και συνεπαιρόντανε από τη μαγική μελωδία τους. Ός κ' οι Τούρκοι μεγιστάνες τα φιλοξενούσανε στ' άρ-

χοντικά τους.—Μή σου κακοφανή, 'Αγά μου», είπε μια φορά ο Νικόλας ο Λάμπρος, ο Σπετσιώτης στον Κυβερνήτη του Νιόκαστρου, τραγουδώντας του τό

Ανράει κι ο δόλιος Ζαχαριός για τούρκικα κεφάλια,

«Μή σου κακοφανή, 'Αγά μου, τό Τραγούδι τό λέει» — «Δέν πειράζει, ρεΐζη Νικόλα, άποκρίθηκε ο 'Αγάς, πήγαινε όμπρός». Ός και τους έχτρούς λοιπόν τους μάγευε ή Κλέφτικη ή Μούσα.

Οι πιώτεροι από τους ραφιδούς εΐτανε άπλοι άντίλαλοι, δέν εΐτανε να πούμε οι πατέρες των τραγουδιών τους. Άλλοι πάλε τάλλάζανε, τά τερνεύανε και τά στολίζανε. Αυτές οι άλλαγές πρέπει να φέρανε τα ξαναλέγματα πού παρατηρούμε σε πολλά τους, τάπανωτά εκείνα κελαιδοσκορησίματα πού κάινουνε τό τραγούδι και φαίνεται τόσο άγριωπό, άκανόνιστο και πολύλαλο σαν τό τρεχάμενο τό νερό, δσο είναι δραματικό και μυριοζώντανο σαν την κλέφτικη τη ζωή.

Ός τόσο κάπου έδω τονε χάνουμε πάλε τον ιστορικό μας. Δηλαδή χάνεται ίδιος του. Άγωνίζεται πάλε να μς ξηγήσει πώς συνέβηκε, από τέτοιους άπλαστους κι άκαλλόπιστους τύπους να βγούνε τέτοια τέλια έργα ! Και ζητάει βοήθεια από τα κρι-

τικά ξηγήματα του Φωριέλου. Άφίνουμε τους λίγους μεγάλους μας Τεχνίτες να μς πούνε αν τους βρίσκουνε άπλαστους κι άκαλλόπιστους τους τύπους πού κ' εκείνοι, σαν άληθινοί γνωριστάδες της Έλληνικής ψυχής, διαλέζανε για τάθανάτα έργα τους. Έμεις έδω ρωτούμε ένα πράμα μονάχα. Αν άκούστηκε δηλαδή ποτέ στον κόσμο τέλιο ποιητικό καλλιτέχνημα δίχως και τέλειους τύπους.

Δέν εΐτανε δυνατό, στα πρόχειρα αυτά σημειώματα να είπωθούνε περισσότερα για την Κλέφτικη τη ζωή. Θα μένη κι αυτής της Έθνικής φλέβας ή σωστή μελέτη στους πιό άξιους πού έρχονται κατάπι, τους πιό φωτισμένους από τό σιγανό, μα βέβαιιο άλλαγμα της Έθνικής συνείδησης τα λίγα αυτά χρόνια. Έμιας άρκετή χαρά μας πού άξιωθήκαμε να καταθέσουμε κλωνί δάφνης στού νέου Έλληνισμού τό Ηρώο.

Επίλογος.

Έτσι πέρασε τό πολύπαθο αυτό Γένος από τα βάθια του ξεπεσμού στον ξαναγεννημό. Βιστάχτηκε, ναί. Βιστάχτηκε όμως δχι με τό χαρακτήρα και με τό παράδειγμα της καλής, της προκομμένης με-

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

I

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Δράμα σε μέση τρία.

Συγγραφέας: Παῦλος Νιρβάνας.

Ὁ κ. Παῦλος Νιρβάνας παρουσιάστηκε φέτος με δεύτερο δραματικό ἔργο, τὸ «Χελιδόνι» ποῦ παιχτήκε τὴν περασμένη βδομάδα στὸ «Θέατρο τῆς Κυβέλης».

Ὁ συγγραφέας πῆρε καὶ ξετύλιξε στὴ σκηνὴ μιὰ ἀσήμαντη κοινωνικὴ ιστοριοῦλα, γαρνιρισμένη με ἀρκετὴ ποιητικὴ προσπάθεια, ποῦ τὸ πολὺ πολὺ νὰ εἶταν κατάλληλη γιὰ βάζη φημεριδιὰτικῆς ἐπιφυλλίδας. Χιλιοπιασμένο καὶ χιλιογραμμμένο θέμα, ποῦ γιὰ νὰ τὸ ξαναπιάση κανεὶς καὶ νὰ τὸ ξαναγράψῃ πρέπει νὰ ἔχῃ νὰ πῆ κάτι πολὺ καινούριο καὶ πρωτότυπο.

Ὁ Ἀντρέας Λώρης, ἕνας νέος, μὰ σοφὸς φυσιοδίφης γνωρίζει μιὰ ἀνοιξιὰτικὴ βραδιά κ' ἐρωτεύεται τὴ Λιλῆ, καὶ τῆς δίνει τὸ πρῶτο φίλημα στὸν κῆπο, σιμὰ στὰ νυχτολούλουδα. Ἡ Λιλῆ σὲ λίγο γίνεταί γυναίκα τοῦ Λώρη, κ' ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνον, τὴν ἀνοιξὴ πάλε, στὸν ἴδιο κῆπο, σιμὰ στὰ νυχτολούλουδα, παίρνει τὸ φίλ ἐνός ἄλλου τοῦ Πέτρου Μαρκῆ, νέου ποῦ μόλις γύρισε ἀπὸ μιὰ στρατιωτικὴ σχολὴ τῆς Εὐρώπης, καὶ ποῦ φιλοδοξεῖ νὰ καταταχτῆ στὸ στρατό. Ὁ Ἀντρέας Λώρης ποῦ βλέπει αὐτὴ τὴ σκηνὴ τοῦ κῆπου ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου του, συντριμένος γιὰ τὸ γκρέμισμὰ τοῦ ὄνειρου του, ἀποφασίζει νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του ἀφίνοντας μάλιστα στὴ μέση καὶ κάτι σπουδαῖες ἐπιστημονικὲς του ἐργασίες, — ἴσως γιὰ νὰ μὴ, ξαναγυρῆσι πιά... Ἐἴτανε μιὰ φωλιά χελιδονοῦ στὸ παράθυρο τοῦ γραφείου του. Αὐτὴ γκρεμίστηκε, μὰ θὰ ξαναχτιστῆ. Ἡ δικὴ του φωλιά μόνο δὲ θὰ χτιστῆ ποτέ.

*

Γύρω ἀπὸ τὴν τέτοια ὑπόθεση, πλέκεται τὸ δράμα με ἄψυχη φλυαρία, ποῦ γιὰ χάρη τῆς χρειάστηκαν καὶ ἄλλα πρόσωπα. Ὁ κ. Λαουδάρης παλιὸς καθηγητῆς τοῦ Ἀντρέα Λώρη καὶ ἰδεολόγος, ἡ γυ-

ρίδας του, παρὰ με τὴν πεισματάρικη ἀντίσταση τῶν κακόμοιρων ποῦ βρεθῆκανε κολλημένοι στὸ χῶμα, στὰ βράχια ἢ στ' ἀκρογιαλίας, καὶ ἀρχίσανε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ νὰ σαλεύουνε καὶ νὰ λαχταροῦνε. Δὲν εἶχανε φωτισμένους ἀρχηγούς νὰ τοὺς ὀδηγήσουνε, εἶχανε ὅμως τὰ θάνατα χαρακτηριστικὰ τῆς φυλῆς, καὶ αὐτὰ τοὺς φέρανε σὲ κάποιον σωτήριον δρόμο. Ὅσο καὶ ἂ στάθηκε αὐτὸς ὁ δρόμος ἀνώμαλος καὶ στραβός, ἕνα τέλος τὸ βρῆκανε πάντα οἱ ἀγῶνες τους.

Ἐἴτανε τὰ μπόδια τῆς τέλειος ἐπιτυχίας πολυλά. Κληρονομικά, θὰ πῆτε, ψεγάδια κ' ἐκεῖνα, καὶ μάλιστα ἡ ζούλια, ἡ φιλοπρωτία, κ' ἡ ἀνυποταξία. Ὅμως τίποτις δὲν τοὺς ἔβλαψε τόσο ὅσο οἱ δυὸ οἱ φοβερὲς ἀρρώστιες ποῦ τὶς θρόφανε οἱ ἀνώτεροί τους ἀντὶς νὰ τὶς πολεμοῦνε: ὁ δασκαλισμός, κ' ἡ ἐλπίδα τῆς ξένης βοήθειας. Ἐμμεῖς ἐξαιτίας τους μισή ἢ δουλειά. Τὶς σέρνουνε ἀκόμα τὶς ἀλυσιδὲς ἀρίθμητοι ἀδερφοὶ τους ποῦ ἔπρεπε νὰ συνεργάζονται σήμερα μαζί τους γιὰ ἕνα τέλειο καὶ γνήσιο ξαναπλάσιμο τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ. Εἶναι ἀραγες ἀργὰ νὰ διορθωθῆ τέτοιο ὀλεθριον χωρίσμα; Ὅθὰ κατορθωθῆ ἀραγες ἡ πολιτικὴ ἢ ἔνωσις τῆς φυλῆς, ὕστερ' ἀπὸ τοὺς νέους τριβόλους ποῦ ξεπρόβαλαν ἀπὸ τότες;

ναῖκα τοῦ Εὐδοκία ποῦ ἀφοῦ «πολλοὺς ἠγάπησε» ἐγινε στὸ τέλος γυναίκα τοῦ γέρο Λαουδάρη, καὶ μὰς παρουσιάζεται σὰ μιὰ χυδαία μεσίτρα στὸν ἔρωτα τῆς Λιλῆς καὶ τοῦ Πέτρου Μαρκῆ, καὶ ὁ βοηθὸς τοῦ κ. Λώρη Λύσανδρος, ἀζουγράφιστος ψυχολογικὰ ἀπὸ τὸ συγγραφέα.

Ἡ πρώτη πράξη χάνεται σ' ἕνα κουβεντολόγημα ξένο ἀπὸ τὸ μῦθο τοῦ δραμάτου. Μόνο τὰ πρόσωπα γνωρίζουμε καὶ τὸ χαραχτῆρα τους μαθίνουμε. Μὰ μιὰ δλόκληρη πράξη, γι' αὐτὸ μόνο, τί ἀτεχνία τοῦ συγγραφέα πρέπει νὰ φανερώνη;

Στὴ δεύτερη πράξη μὰς ξαφνιαίνει ἡ γλήγορη καὶ μ' ὄλες τὶς δικαιολογίες τοῦ συγγραφέα κάπως ἀδικαιολόγητη ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις τοῦ Πέτρου Μαρκῆ. Πιάνει τὴ Λιλῆ ἕνας πονοκέφαλος, προτείνει ὁ κ. Λαουδάρης ἕναν περίπατο στὸν κῆπο γιὰ νὰ πάρῃ ἡ κυρία Λώρη ἀέρα, τὴ φιλεῖ ὁ Μαρκῆς, καὶ βλέπει τὴ σκηνὴ αὐτὴ ὁ Λώρης. Ἀτεχνὰ ὄλα καὶ ἀφύσικα. Καὶ τὸ ἀτεχνότερο ἀπ' ὄλα. Ὁ Ἀντρέας Λώρης βλέποντας τὴ φριχτὴ αὐτὴ σκηνὴ, ποῦ τοῦ γυρίζει τὰ φρένα, ποῦ καταλεῖ τὸν κόσμο του, τὴν ψυχὴ του, τὸ εἶναι του, τί βρίσκει νὰ ξεφωνίσῃ: — «Στὰ ἴδια νυκτολούλουδα!»

Τόσο ποιητῆς ὁ ἄνθρωπος στὴν τέτοια στιγμὴ, ὄχι μόνο ψεύτικος μὰς παρκαταίνεται, μὰ ἀνάστητος καὶ γελοῖος. Χαθῆκε μιὰ φωνὴ πόνου, μιὰ λέξις κατάρτας, ἕνα φρίκης μουγκρητό;

Ἡ τρίτη πράξη ἀρχίζει μ' ἕνα διάλογο τοῦ Ἀντρέα Λώρη με τὸν κ. Λαουδάρη. Καὶ φαίνεται παράξενο πὼς ὁ Ἀντρέας μιλεῖ σοβαρὰ καὶ μπιστεμένα με τὸν ξαναμωραμένο καθηγητῆ, ποῦ λίγο πρίν, στὴν πρώτη πράξη ἐπαιζε μαζί του καὶ κορόιδευε. Ἀφίνουμε ποῦ στὸ διάλογο αὐτόνε οἱ χαραχτῆρες μπερδεύονται καὶ παρασταίνεται ὁ ἰδεολόγος κ. Λαουδάρης πρκαγκτιστής, καὶ ὁ πρκαγκτιστῆς κ. Λώρης ἰδεολόγος.

Ἡ σκηνὴ τῆς ἀντάμωσις τοῦ Ἀντρέα με τὴ Λιλῆ κουραστικὴ, μονότονη, ἄψυχη. Μόνο στὸ τέλος, ποῦ θέλει ἡ Λιλῆ νὰ δικαιολογηθῆ γιὰ τὸ φέρσιμό της, γιὰ τὸ φίλ τοῦ κῆπου, καὶ δὲ βρίσκει λόγια καὶ μπερδεύεται ἡ γλῶσσα της, καὶ τὸ στήθος της φουσκώνει, καὶ ὅμως καταλαβαίνει πὼς κάποιον δίκιον τὴ διαφεντεύει, πὼς ὅ,τι ἔκανε τὸ ἔκανε ἄθελα, πὼς τὴν ἐσπρωχνε κάτι ἀγνωστο, ἀνείπωτο, ἀφαντο, καὶ ὅμως ἀληθινόν, — χαράζει κάποια αὔρα κάποιας ἀληθινῆς ποίησης. Τὸ ἀγνωστο καὶ τὸ ἄφαντο, εἶναι ἡ ἀνοιξὴ, τῆς φύσης τὸ ἄνθισμα καὶ τὰ νιάτα ποῦ προσκαλοῦν ὄλους στὸν ἔρωτα, ποῦ ξανάβουν τὶς αἰσθησες καὶ μεθάνε τὶς ὁρμές.

*

Γιατί γράφτηκε αὐτὸ τὸ ἔργο; Γιὰ νὰ πῆ μερικὲς ποιητικὲς φράσεις ὁ συγγραφέας ἢ γιὰ νὰ δώσῃ νέο τόνο στὸ αἰώνιον κοινωνικὸ ζήτημα τῆς τιμῆς;

Κατὰ τὴν ταπεινὴ μὰς γνώμη, ἂν εἶναι ποτές νὰ γίνῃ τὸ στερνὸ τὸ δοκίμασμα, ἕνας καὶ μοναχὸς τρόπος ὑπάρχει, ἡ σοβαρὴ ἢ μελέτη τῆς Ἑθνικῆς Ἱστορίας, ξεγυμνωμένης ὅμως καὶ ἀπαλλαγμένης ἀπὸ τὰ πατηλὰ καὶ χυλωτικὰ στολίδια ποῦ τῆς βάζανε ὡς τὰ σήμερα οἱ ἱστορικοὶ μὰς.

Σοβαρὴ καὶ πρκαχτικὴ μελέτη ἀκόμα τὸ ἔθνος δὲν ἔκαμε. Ὅλα τὰ καταπιάστηκε, αὐτὸ ὄχι. Σὰ μελετήσῃ καὶ νοιώσῃ ὁ Ἑλληνικὸς ὁ Λαὸς ποιά εἶναι ἡ δυνάμη του καὶ ποιά ἡ ἀδυναμία του, τότες θάχῃ δικαίωμα νὰ ἐλπίζῃ πὼς ἴσως ἀληθεύουνε μιὰ μέρα τὰ γαπημένα του ὄνειρα.

ΤΕΛΟΣ

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Ὅτε τὸ ἕνα κατάφερε, οὔτε τὸ ἄλλο. Ὁ λυρισμός του εἶναι κοικινισμένος, πουντρικισμένος, βκμένος, φτιασιδωμένος. Τίποτα βαθύ, αἰσταντικό, ἀληθινό. Ἡ ψευτιά με ὄλες τὶς μορφές καὶ ἀπὸ ὄλες τὶς μεριές, φτασμένη σὲ θαυμασιὴ εἰδικότητα. Ὅποια κουβεντούλα κολακεύει τὸν κοσμάκη, ὅποια ἰδεούλα εὐχαριστεῖ τὶς κυρίες, ὅποια ποιητικὴ φράση χτυπάει καλὰ στ' αὐτιά, ὅποιο ἰδχνικὸ ἔρχεται σύφωνα με τὴν ψευτοζωὴ τῆς ψευτοκοινωνίας, ὄλα ὄλα ἀραδιασμένα, καλοχτενισμένα, καλοθεμένα σὰ σὲ βιτρίνα ἐμπόρου, γιὰ νὰ φαντάξουν.

Καὶ ὅμως ὁ κ. Νιρβάνας θὰ ἔπρεπε κάτι νὰ κάμῃ στὴ φιλολογία μὰς. Μὰ παρκασύρθηκε ἀπὸ τὴν εὐκολὴ δόξα. Ἐγινε τὸ χαϊδεμένο παιδί τῆς δημοσιογραφίας καὶ τῶν περιοδικῶν με τὸ καλὸ χαρτί καὶ τὶς καλλιτεχνικὲς εἰκόνες, καὶ αὐτὸ τοῦ ἔφτασε. Νομίζει κανεὶς πὼς ἡ φιλοδοξία του ξετελειώθηκε.

*

Ἡ γλῶσσα τοῦ ἔργου πέρα πέρα καθαρεύουσα, με μερικὲς ἀπιστίες. Τὴν τελευταία ξεφύτρωσε μιὰ τάξη ἀπὸ ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων (!) ποῦ κολακεύονται νὰ ὀνοματίζονται δημοτικιστάδες καὶ... νὰ γράφουν καθαρεύουσα. Ἀπὸ τὴν τάξη αὐτὴ φαίνεται πὼς σέρνει καὶ ὁ κ. Νιρβάνας.

Ὅσο γιὰ τοὺς ἠθοποιούς δὲν περιμέναμε μεγάλα πρκαματα. Ἀπὸ ἀχάριστο ἔργο δὲν μπορούσαν βέβαια νὰ πάρουν δυνάμη. Σημειώνουμε μόνο τὴν καλοπροαίρετη προσπάθεια τῆς κ. Κυβέλης Ἀδριανού, στὸ ρόλο τῆς Λιλῆς Λώρη.

II

ΟΙ ΠΕΤΡΟΧΑΡΗΔΕΣ

Δράμα σε τρεῖς πράξεις.

Συγγραφέας Σ. Χαροῦλης.

Μαθαίμε ἀπὸ τὶς φημερίδες πὼς τὸ ψευτόνομα τοῦ Χαροῦλη, κρύβει τὸν κ. Παντελεὴ Χόρν τὸ συγγραφέα τοῦ «Ἀνεχτίμητου». Ὁ κ. Χόρν εἶναι ἀληθινὸς δημοτικιστῆς, ποῦ ἀγάπησε με τὰ γερὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ποῦ ἀφιέρωσε μάλιστα τὸ πρῶτο του βιβλίο τοῦ Ψυχάρη. Οἱ «Πετροχαρήδες» εἶναι τὸ πρῶτο τοῦ ἔργο ποῦ ζωντανεύτηκε πάνου στὴ σκηνὴ. Ἡ γλῶσσα τοῦ ἔργου ἀληθινὰ δημοτικὴ πλούσια καὶ χρωματισμένη, βαρεῖα σὰ χρυσάφι καὶ μαζὶ ἀνάλαφρη σὰν αὔρα ὀσοεσῆ. Ὁ συγγραφέας βούτηξε μέσα στὴ Ρωμισούνη καὶ θέλησε ἀπὸ κεῖ νὰ βγάλῃ τὸ μαργαριτάρι τῆς τέχνης του. Πάσκισε ν' ἀνεβάσῃ δικὴ μὰς ζωὴ πάνου στὴ σκηνὴ, ὀνειρεύτηκε τὸ θέατρο με δικὸ μὰς παλμό, πολέμησε νὰ σκορπίσῃ ψυχὴ ἐκεῖ, ποῦ βασιλεύει ἴσα με σήμερα ἡ νέκρα καὶ ἡ ψευτοσύνη. Καὶ ἂ δὲ στάθηκε ἄξιος νὰ τὸ καταφέρῃ αὐτό, ἔδειξε ὅμως πὼς ξέρει νὰ διαλέγῃ τὸ σιμώτερο πρὸς τὴν Τέχνη δρόμο.

*

Στὸ σπίτι τοῦ Πετροχαρή ἕνα βράδι, φτάνει κακὸ μαντάτο. Ἡ ἀνιψία του ἡ Μυρτούλα, τ' ὀμορφότερο κορίτσι τοῦ τόπου, ἡ κόρη τῆς ἀδερφῆς του, τῆς γυναίκας τοῦ Μπαρδαλή, βρεθῆκε ντροπιασμένη. Κανεὶς δὲν ξέρει τὸν ἔνοχο, οὔτε ἡ Μυρτούλα θέλει νὰ τὸνε μαρτυρήσῃ. Ὁ Πετροχαρή φρενιάζει στὸ τέτοιο ἀκούσμα, γιὰ τὸ ντροπιασμένο τῆς Μυρτούλας ἀντιχτυπάει στὴν τιμημένη γενιά του, τὴ γενιά τοῦ 21, ποῦ ἂν ξέπεσε καὶ φτώχυνε, ὅμως